

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 4 października 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo S. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura z siedzibą w W. przeciwko M. P. o zapłatę, z uwagi na przedawnienie roszczenia.

Apelację od całości wskazanego wyroku złożyła strona powodowa, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów postępowania tj.

a) art. 207 § 3 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do złożenia pisma procesowego celem wykazania przerwania biegu przedawnienia roszczenia w sytuacji, gdy pozwana nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie, nadto według przepisów powszechnie obowiązującego prawa w brzmieniu obowiązującym w chwili wnoszenia pozwu kwestia przedawnienia roszczenia była badana przez sąd wyłącznie na zarzut dłużnika, wobec czego powód wnosząc pozew nie był zobligowany do antycypacji stanowiska strony przeciwnej, zaś w związku ze zmianą stanu prawnego, zaistniałą w toku postępowania rozpoznawczego sąd bada kwestię przedawnienia z urzędu, wobec czego sąd winien wezwać powoda do przedstawienia dowodów na okoliczność braku przedawnienia dochodzonego roszczenia zaś zaniechanie tejże czynności pociągało za sobą niemożność ustalenia czy roszczenie objęte żądaniem pozwu jest rzeczywiście przedawnione co skutkowało nierozpoznaniem istoty sprawy;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na błędnej ocenie dowodów przejawiającej się w uznaniu, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu, podczas gdy termin przedawnienia roszczenia został skutecznie przerwany przez uznanie niewłaściwe długu przez pozwaną w 2016 r. zaś powód wniósł pozew do Sądu Rejonowego w dniu 28 marca 2018 r., wobec czego do upływu trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia nie doszło;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 117¹ § 1 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że dochodzone przez powoda roszczenie powinno ulec oddaleniu z uwagi na przedawnienie, podczas gdy bieg terminu przedawnienia roszczenia został skutecznie przerwany przez uznanie niewłaściwe długu przez pozwaną w 2016 r., zaś powód wniósł pozew do Sądu Rejonowego w dniu 28 marca 2018 r. wobec czego do upływu trzyletniego terminu przedawnienia nie doszło.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z kosztami postępowania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Powód jest podmiotem profesjonalnym, co więcej w niniejszym postępowaniu był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika. Pełnomocnik powoda będący radcą prawnym z pewnością miał zatem świadomość zmiany przepisów powodującej uwzględnianie w sporze z konsumentem przedawnienia roszczenia z urzędu. Nie istniały zatem przyczyny dla których Sąd Rejonowy wbrew zasadzie kontrydiktoryjności miałby wzywać powoda do przedstawienia dowodów na okoliczność braku przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał roszczenie powoda za przedawnione przyjmując za początek biegu trzyletniego terminu od dnia 18 maja 2014 r. Niewątpliwie pozwana jest konsumentką, co zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. wyklucza domaganie się zaspokojenia roszczenia po upływie terminu przedawnienia. Wbrew twierdzeniom apelacji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została przeprowadzona w sposób prawidłowy. Powód w toku postępowania przed Sądem

rejonowym nie powoływał się na uznanie roszczenia przez pozwaną i nie przedstawiał dowodów na tę okoliczność. Z powyższych przyczyn zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego są bezzasadne.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił dowodu w postaci nagrania na płycie na okoliczność uznania roszczenia przez pozwaną załączonego do apelacji z uwagi na treść art. 505(11) k.p.c. Zasadą wynikającą z modelu apelacji ograniczonej w postępowaniu uproszczonym jest ograniczenie postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji do dowodu z dokumentu. Takiego dowodu powód nie przedstawił. Brak jest też podstaw do uznania, że powód nie mógł przedstawić dowodu z nagrania przed Sądem I instancji.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.